

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, Χρόνια πολλά,

Το ξέρεις ότι σ' εκτιμώ, όσο και σ' αγαπώ, αλλά μη νομίζεις ότι σου κάνω χάρη. Η εκτίμηση δεν πουλιέται ούτε χαρίζεται. Την κερδίζει καθένας με τη συμπεριφορά του και τα έργα του. Και θέλω να σου πω ότι η εκτίμηση μου ανέβηκε ένα ακόμα σκαλοπάτι με το κείμενό σου της περασμένης βδομάδας. Ήταν όταν ανάφερες πως ήταν η Μαρία Λώμη που παρατήρησε πρώτη το άιοπο του Κολοσσαίου στα μετάλλια των Ολυμπιακών Αγώνων. Αυτό δεν είναι μόνο μετριοφροσύνη και εντυμότητα, αυτό είναι Ήθος! Όπως κι' από την πλευρά της Μαρίας που δεν ανάφερε ποτέ ότι αυτή πρώτη παρατήρησε το άιοπο. Η Μαρία είναι μια σεμνή κοπέλα, μορφωμένη και ευπρεπής, για αυτό και κατέχει σημαντική θέση στο Υπουργείο Παιδείας. Θέλω να σας εκφράσω και στους δύο τα συγχαρητήριά μου, για αυτή σας τη συμπεριφορά που εκφράζει αυτό που λέγεται Ήθος. Σκέφτεσαι τι... κωδωνοκρουσίες θα έκαναν άλλοι; Και να πάμε κατά τα χωριά. Βέβαια εσύ μεγάλωσες στη μεγαλούπολη, που δεν ήταν Ελλάδα, αλλά δεν ήταν και ξενιτιά. Γιατί η Αίγυπτος ήταν λιγάκι σαν προέκταση της Ελλάδας, σαν παρακλάδι. Τόσο κοντά και τόσο βαθιές οι ρίζες. Και η εκπαίδευση και η επαφή και η κοινωνική ζωή. Και το οπουδαιότερο, οι ξένοι εκεί, εκείνους τους καιρούς, οι ξένοι σαν άρχουσα τάξη. Δεν έζησες την ομορφιά, την απλότητα του αιγαιοπελαγίτικου νησιού, πάγες μόνο για προσκύνημα. Έγώ δεν έζησα δίπλα στη θάλασσα, αλλά κοντά. Θυμάμαι ακόμα την απορία μου για το τόσο, μα τόσο νερό. Δεν μπορούσε να το χωρέσει το μαλουδάκι μου. Έζησα όμως την απλότητα του χωριού παράλληλα με την κοινωνική ζωή της Επαρχίας. Γιατί το χωριό ήταν κωμόπολη δεν ήταν χωριούδακι. Ήταν όμως σύνολο, τα βράδια οι άντρες γέμιζαν την αγορά και την Κυριακή όλοι την πλατεία. Τώρα δεν είναι πλέον συντοπίτες, συγχωριανοί οι κάτοικοι. Το αυτοκίνητο, η τηλεόραση, οι υπολογιστές, όπως λένε τα κομπιούτερς, έχουν απομονώσει, αποχενώσει τον κόσμο. είναι σαν γειτονιά σε πόλη. Ωραία καινούρια τα σπίτια, πολλές οι σύγχρονες ανέσεις, φροντισμένες και οι δύο εκκλησίες, φροντισμένη και η κοντινή παραλία παράλληλα στο θόρυβο και στους μονόδρομους, την κουραστική κυκλοφορία.

Όχι, Γιώργο μου, δεν σκέφτομαι τα-

ξίδι στο χωριό. Προτιμώ να το θυμάμαι απόλιτο και σαν χωριό, να το ζω με την αγάπη μου σαν μνήμη. Όπως και την Ελλάδα μας, πιο όμορφη με την αγάπη μου, χωρίς τις μικρότητές της. Μόνο με τρώει πικρός καπνός γι' αυτά που ζει τώρα και με ανησυχεί πολύ το αύριο που έρχεται ζοφερό για όλο τον κόσμο.

...Να ήταν μπορεσάμενο να φύγω,
να ξεφύγω
στα παιδικά τα χρόνια μου και στους
καιρούς εκείνους....

Σε κείνο το απόλιτο χωριό...

Να σπωκώθω στις φτέρνες
να πιω νερό απ' τη βρύση μας, ν'
ακούσω την καμπάνα
για το σχολείο, για τη γιορτή, για
ξόδι ουντοπίτη.
Να ξαναδώ τη λεύκα μας κει πέρα
στο μετόχι,
να ξαναδώ τα χρώματα του δειλινού
στη Δύση.

Να με ξυπνήσει ο κόκορας, να κόψω
δυό σταφύλια,
να τα ξεπλύνω στο νερό του σούγλου
το πηγάδι.

Να ξαναζήσω τα παλιά κείνα τα
πρωτοβρόχια
του ήλιου το χαιρετισμό σαν φεύγει
εκεί στο κάστρο...

Και μού μεινει παρηγοριά να πάω
στο κοιμητήριο...
Να ξεχαστώ μες στους σταυρούς...
Να επικοινωνήσω
με γονικά, με συγγενείς, με παιδι-
κούς μου φίλους...
με τη ζωή που έφυγε, με τη ζωή που
φεύγει....

Γρηγόρης

ρα δεν μπορώ να μην σχολιάσω πώς γιορτάζουν οι Αυστραλοί τη Μεγάλη Παρασκευή και το Πάσχα. Υποτίθεται ότι η Μεγάλη Παρασκευή είναι μαύρη μέρα στη ζωή του Χριστού με τα βασανιστήρια και τη Σταύρωσή Του, γι' αυτό η μάνα μου μάς ξυπνούσε νωρίς και μάς έδινε να πιούμε ένα κουταλάκι ξύδι, όπως τον πότισαν οι βασανιστές του. Μετά, εγώ και ο αδελφός μου ντυνόμασταν τις προσκοπικές στολές μας και πηγαίναμε στον Αγιο Σάββα για να ελέγχουμε τα πλήθη που έρχονταν να προσκυνήσουν και να παρελάσουμε το απόγευμα με τον Επιτάφιο.

Ενώ στο Σίδνεϊ 55.000 Αυστραλοί, αντί να πιουν ξύδι, έτρεξαν στην Φαραγορά για ν' αγοράσουν 400 τόνους θαλασσινά για να... πενθήσουν το Χριστό. Άλλα πως να πενθήσουν χωρίς ν' ακούσουν το συγκλονιστικό «Ω, γλυκύ μου Εαρ», το «Αι γενεάι πάσαι» ή το «Η ζωή εν τάφω»; Το Πάσχα είμαι σίγουρος πως για τα παιδιά τους είναι ταυτομένο με σοκολατένια αυγά που κρύβουν στα πάρκα οι γονείς τους και σοκολατένια λαγουδάκια. Τί σχέση έχουν αυτά με την Ανάσταση του Χριστού; Θα μού πεις βέβαια πως κι' εμείς βάφουμε αυγά και ψήνουμε τον οβελία, αλλά αυτά έχουν το συμβολισμό τους στον πανηγυρισμό της Ανάστασης και ύστερα από 40 μέρες νηστείας και προσευχής.

Ομως, χριστιανωσύνη δεν είναι μόνο η νηστεία και η προσευχή, είναι η αγάπη του πλούτου σου, πολύ δυσεύρετη στην εποχή μας.

Καταλαβαίνω απόλυτα τη δισταχικότητά σου να επισκεφθείς το χωριό, που είναι και η αιτία γιατί δεν έχω επισκεφθεί ποτέ την Αίγυπτο, επειδή θα ήταν ψυχοπλάκωμα να δω χωρίς Ελληνισμό τους χώρους που γεννήθηκα, που μεγάλωσα, που έπαιξα, που έμαθα γράμματα, που εργάστηκα, που ερωτεύτηκα και απόλαυσα τα πρώτα μου γλέντια. Προτιμώ την προσκύνημα στη Σύρη και στην Ακρόπολη, στο Σούλι και την Ολυμπία, την εκδρομή στην Ασσο και το Φισκάρδο της Κεφαλλονιάς, τον περίπατο στη Μεσαιωνική Κάστρο της Ρόδου και ένα απολαυστικό μεσημεριανό στη Λίνδο. Είναι μυριάδες οι ομορφιές της πατρίδας μας και μεγάλες οι αρετές του λαού της που τον κάνουν να ξεχωρίζει από την αρχαιότητα έστω με τα αναπόφευκτα ελαπτώματα του...